

Πέρδικά μου παινεμένη

της Ελένης Σαραντίτη

«Κοιμάται ο ήλιος στα βουνά κι η πέρδικα στα χιόνια
και μένα η κορούλα μου στα καθαρά σεντόνια...»

Ίσα που την θυμάμαι τη φωνή της μάνας μου:
Απλή σαν παιδική, μελωδική, ακουγόταν σαν να
ερχόταν από λόγγους. Όπως θυμάμαι και το τρα-
γούδι της συνοδείας του γαμπρού όταν ήρθαν να
παραλάβουν τη Βαγγελίτσα για την εκκλησία:

**«Ξύπνα περδικομάτα μου μωρέ,
κι ήρθα στο μαχαλά σου.
Χρυσά στολίδια σου 'φερα μωρέ
να πλέξεις στα μαλλιά σου...»**

Ανέκαθεν για τον λαό μας η πέρδικα συμβόλιζε
το θάρρος, την περηφάνια, την ευρωστία:

«Καλώς τηνα την πέρδικα που περπατεί λεβέντι-
κα», «πέρδικα καμαρωτή μες στον κάμπο περπα-
εί». Κι ακόμη: «Το λέει η περδικούλα του». Ή
«Έγινε περδίκι».

Στο δημοτικό τραγούδι δεν υπάρχει πουλί με τις
χάρες της, ιδιαίτερες τις γυναικείες. Όμως πέρα
από τα τραγούδια του έρωτα, του γάμου, της χα-
ράς, υπάρχουν και τα τραγούδια του βουνού, της
κλεφτουριάς, του αντάρτικου. Πρώτη η πέρδικα
φέρνει την είδηση για τον πληγωμένο, πρώτη
αυτή κλαίει τον λεβέντη σκοτωμένο. «Μια
περδικούλα κάθισε στου Ζήδρου το κεφάλι ...
Ζήδρο μου, τ' είσαι κίτρινος, κίτρινος σαν
λειμόνι...».

Η Μυθολογία την θέλει πεντάμορφη νύμφη, η
φήμη της οποίας τόσο ενόχλησε την θεά Ήρα
ώστε την γκρέμισε από την Ακρόπολη. Η Παλ-
λάς όμως την συμπόνεσε και την μεταμόρφωσε
σε πουλί.

Στην πατρίδα μας γνωστότερες είναι η πέρδικα
του κάμπου ή Λιβαδοπέρδικα, η πιο τραγουδι-
σμένη, όμως, είναι η Πετροπέρδικα ή Ορεινή
Πέρδικα. Τα περδικάκια από δυο μόλις ημερών
είναι ικανά να αναζητήσουν τροφή με την μα-
νούλα τους. Η αγάπη των γονέων για τα παιδιά
τους είναι αδιήγητη.

Οι Έλληνες έδωσαν σε πολλά χωριά το όνομά
της, ενώ τραγούδια της ακούγονται και χορεύο-
νται στα πανηγύρια. Ερωτικά συνήθως.

Μα θυμάμαι και το συγκλονιστικό, που τραγου-
διόταν στο Μοριά:

**«Μωρ' περδικούλα του Μοριά,
κσμοπερπατημένη εφτού ψηλά που
πέτεσαι και χαμηλά αγναντεύεις,
μην είδες, μην αντάμωσες τους
Κολοκοτρωναίους;»**